

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 29 lipca 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov – Rumunia) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko P.P.R.

(Sprawa C-318/24 PPU ⁽¹⁾, Breian ⁽²⁾)

(Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Przekazanie osób, których dotyczy nakaz, wydającym nakaz organom sądowym – Przestrzeganie praw podstawowych – Systemowe lub ogólne nieprawidłowości dotyczące niezawisłości władzy sądowniczej wydającego nakaz państwa członkowskiego – Nieprawidłowości dotyczące braku dowodu na złożenie ślubowania przez sędziów – Zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania – Warunki pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim – Ocena przez wykonującego nakaz organ sądowy – Odmowa wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy – Skutki tej odmowy dla wykonującego nakaz organu sądowego innego państwa członkowskiego)

(C/2024/5779)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strona w postępowaniu głównym

Oskarżony: P.P.R.

przy udziale: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie – Serviciul Teritorial Braşov

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 3 i art. 15 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

wykonujący nakaz organ państwa członkowskiego nie jest zobowiązany odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania, jeżeli wykonujący nakaz organ innego państwa członkowskiego uprzednio odmówił wykonania tego nakazu aresztowania na tej podstawie, że przekazanie zainteresowanej osoby mogłoby naruszyć prawo podstawowe do rzetelnego procesu sądowego zapisane w art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Niemniej jednak w ramach własnego badania istnienia podstawy odmowy wykonania nakazu organ ten powinien uwzględnić podstawy uzasadniające decyzję o odmowie wykonania wydaną przez pierwszy organ wykonujący nakaz. Przepisy te nie stoją na przeszkodzie temu, by w tych samych okolicznościach wydający nakaz organ sądowy utrzymał europejski nakaz aresztowania, pod warunkiem że według jego własnej oceny wykonania tego nakazu aresztowania nie można odmówić ze względu na istnienie ryzyka naruszenia prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego zapisanego w art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych i że utrzymanie tego nakazu ma charakter proporcjonalny.

- 2) Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w związku z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

w sytuacji gdy osoba, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, podnosi, że jej przekazanie do wydającego nakaz państwa członkowskiego skutkowałoby naruszeniem jej prawa do rzetelnego procesu sądowego, istnienie decyzji Komisji Kontroli Kartotek Interpolu (KKK) dotyczącej sytuacji tej osoby nie może samo w sobie uzasadniać odmowy przez wykonujący nakaz organ sądowy wykonania tego nakazu aresztowania. Wspomniany organ sądowy może natomiast wziąć pod uwagę taką decyzję na potrzeby rozstrzygnięcia, czy należy odmówić wykonania rzeczony nakazu aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C, C/2024/4084.

⁽²⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

- 3) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:
wydający europejski nakaz aresztowania organ sądowy nie jest zobowiązany do wystąpienia do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym przed podjęciem decyzji – w świetle podstaw, które skłoniły wykonujący ten nakaz organ sądowy do odmowy jego wykonania – o uchyleniu wspomnianego nakazu aresztowania lub o jego utrzymaniu, chyba że wydane przez niego orzeczenie nie będzie podlegać zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, w którym to przypadku jest on do zasady zobowiązany do skierowania sprawy do Trybunału.
- 4) Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299,
należy interpretować w ten sposób, że:
organ sądowy wykonujący europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary nie może odmówić wykonania tego nakazu aresztowania na tej podstawie, że nie można odnaleźć protokołu złożenia ślubowania przez jednego z sędziów, który wymierzył tę karę, lub ze względu na okoliczność, że inny sędzia tego składu orzekającego złożył jedynie ślubowanie przy powołaniu go na stanowisko prokuratora.
- 5) Decyzję ramową 2002/584, zmienioną decyzją ramową 2009/299,
należy interpretować w ten sposób, że:
organ sądowy wydający europejski nakaz aresztowania nie dysponuje prawem uczestniczenia jako strona w postępowaniu dotyczącym wykonania tego nakazu aresztowania przed wykonującym nakaz organem sądowym.
- 6) Artykuł 1 ust. 3 i art. 15 ust. 2 i 3 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w świetle art. 4 Karty praw podstawowych i zasady wzajemnego zaufania
należy interpretować w ten sposób, że:
badając warunki pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim, wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić wykonania europejskiego nakazu aresztowania, opierając się na elementach dotyczących warunków pozbawienia wolności w zakładach penitencjarnych wydającego nakaz państwa członkowskiego, które sam zgromadził i co do których nie zwrócił się do wydającego nakaz organu sądowego o informacje uzupełniające. Wykonujący nakaz organ sądowy nie może stosować wyższego standardu w zakresie warunków pozbawienia wolności niż ten gwarantowany we wspomnianym art. 4.
-